

κέρδη της Εθνικής Τράπεζας αποτελούν το 13,6% των συνολικών κερδών. Ανισομετρία λοιπόν και συνεχής αύξηση του ειδικού βάρους του κλάδου των υπηρεσιών και δη των τραπεζών είναι οι δύο ιδιαίτερες συνιστώσες που καθορίζουν τη θεαματική πορεία κερδοφορίας του ελληνικού καπιταλισμού. Η ετεροβαρής σχέση μεταξύ του κλάδου της μεταποίησης και των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών ήρθε πρόσφατα στην επιφάνεια και από την κοινή έρευνα που οργάνωσε ο ΣΕΒ με την ICAP, τα αποτελέσματα της οποίας δόθηκαν στη δημοσιότητα στις 14 Μαΐου 2007. Τα συμπεράσματα στα οποία καταλήγει η (δειγματοληπτική – και ως εκ τούτου ενδιαφέρουσα μόνο σε ό,τι αφορά τις τάσεις που καταγράφει) έρευνα υπογραμμίζουν την αποκλίνουσα πορεία μεταξύ της μεταποίησης που βλέπει τα κέρδη της να συρρικνώνονται για δεύτερη συνεχή χρονιά και των υπηρεσιών (εμπόριο, τράπεζες κ.ά.) που βλέπουν τα κέρδη τους να αυξάνονται.

Στην κούρσα ανόδου των κερδών που κατέγραψαν οι εισηγγεμένες εταιρείες δύο αιτίες φαίνεται να διαδραμάτισαν καθοριστικό ρόλο: η συνεχής άνοδος των επιτοκίων που αποφασίζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, οδηγώντας και τις εγχώριες τράπεζες να αναπροσαρμόζουν τα δικά τους επιτόκια προς τα πάνω, προκαλώντας έτσι απόγνωση στους εκατοντάδες χιλιάδες δανειολήπτες, και επίσης η τελευταία δόση μείωσης των φορολογικών συντελεστών, ύψους τεσσάρων ποσοστιαίων μονάδων, που αποφάσισε η κυβέρνηση. Η απόφαση αυτή της κυβέρνησης της ΝΔ (που βρήκε

σύμφωνο και το ΠΑΣΟΚ) έκανε το φορολογικό σύστημα ακόμη πιο ταξικό και αντιλαϊκό, ωθώντας στην αναδιαμόρφωσή του σε μια κατεύθυνση που για το κεφάλαιο και τους αστούς επιφυλάσσει σχεδόν πλήρη φορολογική απαλλαγή (υπό το θατσερικής έμπνευσης πρόσχημα της τόνωσης των κινήτρων δημιουργίας πλούτου που στη συνέχεια θα ενισχύσει τη μεγέθυνση...) ενώ για τους εργαζομένους πρωτοφανή βάρη.

Σε ό,τι αφορά το κεφάλαιο, η πέρα για πέρα νόμιμη απαλλαγή του από την καταβολή φόρων ήλθε ως αποτέλεσμα της πανευρωπαϊκής τάσης μείωσης των φόρων κεφαλαίου. Στο πλαίσιο αυτής της δυναμικής (χαρακτηριστικό πλέον γνώρισμα του νέου αναμορφωμένου κράτους που αναδύθηκε στα ερείπια του μεταπολεμικού κράτους πρόνοιας) η Γερμανία έχει δεσμευθεί στο κεφάλαιο να μειώσει τους φόρους που πληρώνει από 26% στο 15%, η Γαλλία από 33% σε 28%, η Ισπανία από 35% σε 30% κ.ο.κ. Ακόμη, όμως, και αυτοί οι νέοι μειωμένοι φορολογικοί συντελεστές έχουν μάλλον εικονική σημασία, καθώς το κεφάλαιο εξασφαλίζει την πλήρη απαλλαγή του από την καταβολή φόρων μέσω των (offshore) φορολογικών παραδείσων. Χάρη σε αυτούς τους παραδείσους, σύμφωνα με έρευνα των *Times* του Λονδίνου, οι 54 δισεκατομμυριούχοι της Αγγλίας, έχοντας περιουσία που υπερβαίνει τις 126 δισ. λίρες, πλήρωσαν φόρους ύψους 15 εκ. λιρών! Αν κάναμε μια απλή διαίρεση βγαίνει ότι οι Κροίσοι της Αγγλίας φορολογήθηκαν με συντελεστή ύψους 0,01%! Το αποτέλεσμα δηλαδή της θεσμοθετημένης ασυδο-

σίας των φορολογικών παραδείσεων είναι η αστική τάξη να έχει εξασφαλίσει πλήρη φορολογική απαλλαγή! Καθόλου τυχαία (όπως αναφερόταν σε άρθρο του βρετανικού *Guardian* στις 30 Μαΐου, με τον αποκαλυπτικό τίτλο «Ειδικοί περιγράφουν την Αγγλία ως τον πρώτο παγκόσμιο onshore φορολογικό παράδεισο») το ίδιο το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο τον Απρίλιο χαρακτήρισε το Σίτυ του Λονδίνου το νευραλγικό κέντρο του παγκόσμιου πολυπλόκαμου δικτύου των φορολογικών παραδείσεων. Φαίνεται έτσι πως με το πέρασμα του χρόνου οι off-shore φορολογικοί παράδεισοι εισβάλλουν στα κέντρα του υπεραναπτυγμένου καπιταλισμού και τα όρια μεταξύ τους γίνονται όλο και πιο συγκεχυμένα, όλο και πιο δυσδιάκριτα.

Η θεσμοθετημένη φοροαπαλλαγή και φοροαποφυγή του κεφαλαίου στην άλλη άκρη του εισοδηματικού και ταξικού φάσματος συμπληρώνεται με την αύξηση των φορολογικών βαρών. Οι εργαζόμενοι δεν καλούνται να πληρώσουν μόνο τους νέους έμμεσους φόρους που προήλθαν από την αύξηση του ΦΠΑ κατά μία μονάδα, αλλά μετά τις εκλογές ενδέχεται να επωμιστούν μια απότομη άνοδο και των άμεσων φόρων! Ο λόγος είναι ότι στα κλιμάκια του υπουργείου Οικονομικών επανέρχεται η ιδέα του ενιαίου φορολογικού συντελεστή. Δεν υπάρχει πιο αντιδραστικό και

ταξικό φορολογικό μέτρο, καθώς θα καταργηθούν οι υψηλότεροι συντελεστές, βάσει των οποίων οι πλούσιοι πλήρωναν περισσότερους φόρους, όπως κι οι χαμηλότεροι φορολογικοί συντελεστές, βάσει των οποίων τα χαμηλότερα εισοδήματα πλήρωναν μικρότερο φόρο και όλοι μαζί θα προσέρχονται στην αρμόδια ΔΟΥ να φορολογήσει τα εισοδήματά τους με τον ίδιο συντελεστή. Το επιχείρημα που επικαλούνται μάλιστα είναι η απλοποίηση του φορολογικού συστήματος, αποκρύπτοντας πως η μεγαλύτερη γάγγραινα του δεν είναι η πολυνομία, οι επικαλύψεις και οι συνεχείς αλλαγές, αλλά η αντιλαϊκότητά του. Μια ενδεχόμενη κατάργηση της προοδευτικότητας του θα επιτείνει την ταξικότητά του στο έπακρο, διαιωνίζοντας την πολιτική της λιτότητας! Επίσης θα αντιστρέψει πλήρως τη θεμελιώδη σύλληψη πίσω από τη λειτουργία του φορολογικού συστήματος, καθώς όλο και σαφέστερα παύει να λειτουργεί ως ένας αναδιανεμητικός μηχανισμός που αμβλύνει τις εισοδηματικές και ταξικές αντιθέσεις (όπως εγχειριδιακά ορίζεται η αρχή λειτουργίας του) και πλέον μετατρέπεται σε μηχανισμό που οξύνει τις αντιθέσεις τις οποίες γεννάει η πρωταρχική διανομή του εισοδήματος, όπως επιτελείται στο επίπεδο της καπιταλιστικής παραγωγής. Μάρτυρας τα κέρδη των εισηγμένων...